



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 575/2025
07.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела убијање и злостављање животиња из члана 269. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Вукашина Јеринића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 717/24 од 20.11.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 37/25 од 06.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 07.05.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Вукашина Јеринића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Панчеву К 717/24 од 20.11.2024. године и Вишег суда у Панчеву Кж1 37/25 од 06.03.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву К 717/24 од 20.11.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела убијање и злостављање животиња из члана 269. став 1. КЗ и изречена јој је условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца и истовремено одређено да се утврђена казна затвора према окривљеној неће извршити уколико за време проверавања у трајању од једне године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Оштећена је упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку а окривљена је ослобођена дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж1 37/25 од 06.03.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене, а пресуда Основног суда у Панчеву К 717/24 од 20.11.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Вукашин Јеринић, због повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али из образложења захтева произилази да га подноси

због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање пред измењеним већем, као и да се одложи односно прекине извршење правноснажне пресуде.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене АА у поднетом захтеву истиче да је окривљена поступала у крајњој нужди отклањајући од свог добра истовремену нескривљену опасност која се на други начин није могла отклонити, тако што је бранила своје кокошке. Наиме, окривљена је од свог добра отклањала истовремену опасност, која се огледа у дављењу њених кокошака од стране пса, те је због тога предузела радњу којом опасност отклања, односно напала пса.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 269. став 1. Кривичног законика („Сл.гласник РС“ бр. 35/19, који се примењује од 01.12.2019. године) је прописано да кривично дело убијање и злостављање животиња чини онај ко кршећи прописе убије, повреди, мучи или на други начин злоставља животињу.

Одредбом члана 20. став 1. Кривичног законика прописано је да није кривично дело оно дело које је учињено у крајњој нужди. Ставом 2. истог члана је прописано да крајња нужда постоји кад је дело учињено ради тога да учинилац отклони од свог добра или добра другог истовремену нескривљену опасност која се на други начин није могла отклонити, а при том учињено зло није веће од зла које је претило.

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде произлази да је окривљена, „дана 20.02.2024. године...кршећи прописе из одредбе члана 7. став 1. тачка 1. Закона о добробити животиња..., повредила животињу, тако што је у стању у којем је била способна да схвати значај свога дела и могла да управља својим поступцима, пришла и подигла пса оштећене..., који је претходно ушао у задње двориште њене куће..., где су се налазиле кокошке, након чега га је однела у оближњу шупу и задала му више удараца оштрим оруђем са дрвеном држаљом, од којих удараца је пас ... задобио повреде ... при чему је била свесна свог дела и хтела његово извршење, а била је свесна да је њено дело забрањено.“

По налажењу овога суда, из наведеног чињеничног описа радње извршења дела, из изреке пресуде не произлази постојање истовремене нескривљене опасности за добро окривљене – њених кокошки, па самим тим, нису испуњени законски услови за примену института крајње нужде из члана 20. КЗ. Сходно изнетом, како се у описаним радњама окривљене стичу сва законска субјективна и објективна обележја кривичног дела убијање и злостављање животиња из члана 269. став 1. КЗ, за које је оглашена кривом побијаним правноснажним пресудама, то су супротни наводи захтева браниоца окривљене, којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 20. КЗ, оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у осталом делу је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљене у осталом делу захтева наводи да је у доказном поступку требало вештачењем утврдити механизам настанка повреде код пса оштећене, што није учињено. Поред наведеног није утврђено колико удараца је окривљена задала псу, нити којим оруђем, а пошто није пронађен предмет извршења кривичног дела, а пас оштећене се слободно креће по селу и двориштима комшија, то по ставу браниоца није несумњиво утврђено да је окривљена нанела повреде псу оштећене. Оваквим наводима бранилац окривљене суштински оспорава чињенично стање утврђено у правноснажним пресудама и оцену доказа дату од стране суда.

Такође се захтевом истиче и да је суд повредио одредбе кривичног поступка тако што је одбио доказни предлог браниоца за испитивање сведока ББ и ВВ, на околности да су породица ГГ и АА у завади, на који начин се суштински указује на повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Како, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреда одредбе члана 395. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеној и њеном браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене АА у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Вукашина Јеринића, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић